

Розбитий лицар

КУПИТИ

Про книгу

Луна Рексрот — дівчина без пари, яку люблять усі. Мила. Турботлива. Благодійниця. Тиха. Фальшива. За непримітною пацанкою, що всім подобається (та якій співчують), ховається дівчина, яка точно знає, що і кого вона хоче — того хлопця з будиночка на дереві, який навчив її лаятися мовою жестів. Який навчив її сміятися. Жити. Кохати.

Найт Коул — футбольний герой, якого люблять усі. Розкішний. Спортивний. Жорсткий. Популярний. Брехун. Цей відчайдух і шукач пригод може збити з ніг одним поглядом, проте він сфокусований лише на одній дівчині із сусіднього будинку: її звать Луна. Але Луна змінилася — вона більше не потребує його захисту. Коли життя накидає кручених м'ячів золотому хлопчику зі школи Всіх Святих, йому доводиться зрозуміти, що не всі лицарі — герої.

Іноді найвеличніші історії кохання розквітають у трагедіях.

Книжки циклу All Saints High Л.Дж. Шен пов'язані не сюжетом, а персонажами. Їх можна читати у будь-якій послідовності

РОЗДІЛ 1

Найт, 9 років; Луна, 10 років

НАЙТ

Я засадив кулаком по дубу. Відчув знайомий біль від свіжої рани: шкіра на пальцях репнула, оголивши кісточки. Коли йде кров, мені легше дихається. Чомусь мама через це часто плаче у ванній, думаючи, що її ніхто не чує. Щоразу, коли вона помічає мої розбиті кулаки, їй на очі навертаються сльози. А ще через це я щотижня мушу розмовляти з отим чоловіком у костюмі, який розпитує мене про мої почуття.

Іду в навушниках, щоб не чути співу птахів, сюрчання коників-стрибунців та хрусту сухого листя під ногами. Світ гівнячий, і я більше не збираюся його слухати. Пісня *Break Stuff від Limp Bizkit* — ось мій гімн руйнації. Хоч Фред Дарст і схожий на яйко в картузі, проте він мав рацію.

Туми.

Туми.

Туми.

Більшість дітей люблять битися. Однак не я. Я завжди роблю боляче тільки собі. Біль у тілі заглушає біль у серці. Просто, як двічі по два.

Раптом мені на голову впала шишка. Примружившись, подивився вгору. Моя дурна сусідка Луна сиділа біля нашого будиночка на дереві, звісивши тоненькі ніжки-сірнички з товстої гілки. Вона підкидала в руці ще одну шишку.

— І за що мені така радість? — Я рвучко витягнув навушники з вух.

Луна кивнула мені, щоб я піднявся до неї. Я і не ворухнувся.

Тоді вона махнула мені рукою.

— Не. — Я набрав слини і сплюнув убік.

Луна вигнула брову, запитуючи, що сталося.

Вона така допитлива тільки зі мною. І це відстійно.

— Вон вкрав у мене велосипед, — сказав я.

Я вибив би все лайно зі свого типу «найкращого друга» Вона, якби не був певен, що ненароком уб'ю його. Він сказав, що хоче, аби в мене зірвало башту.

«Викинь це з голови». І про що це він? Як викинути? Що він взагалі знає про мене? Про гнів? У нього ідеальне життя. Його батьки здорові. У нього навіть нема доставучого молодшого брата, як-от мій Лев.

Луна кинула другу шишку. Цього разу я спіймав її, замахнувся рукою, як бейсболіст, і кинув назад у неї, навмисне промахнувшись.

— Я сказав ні.

Луна взяла третю шишку (в неї була заначка в будиночку на дереві на випадок, якщо до нас завітають непрохані гості, чого, правду кажучи, ніколи не траплялось) і вдала, ніби кидає її в мене.

Врешті я зірвався:

— Яка ж ти тупа!

Вона кліпнула очима.

— І не дивись на мене так!

Вона знову кліпнула.

— Луно, та що це за нафіг?!

Плював я з високого пагорба на те, що недавно сказав Вон. Я навіть не збирався хотіти поцілувати цю дівчину. І не дай боже, щоб вона колись попросила мене про це.

Я заліз на шину-тарзанку й піднявся до нашого невеличкого будиночка на дереві. Вон вважав себе занадто крутим, щоб лазити по деревах.

І правильно. Тож це була ще одна наша з Луною справа, у якій він не брав участі.

Луна зістрибнула з гілки, перекотилася по землі й випросталась, як ніндзя, із задоволеною усмішкою на обличчі. А за мить дременула в бік нашого району. Доволі швидко.

— Куди ти?! — гукнув я, наче вона збиралася відповідати.

Я дивився, як її спина перетворюється на маленьку цяточку. Мене завжди огортав сум, коли вона йшла.

Але ж це так тупо. Не знаю нікого, хто міг би вмовити Вона хоч на щось. Луна взагалі не здатна розмовляти — і крапка. До того ж мені не потрібна її допомога. Я відвалив від Вона, бо знав, що інакше він отримає від мене те, що хотів, — брудну бійку. Та я не такий, як він. Вибішувати батьків не входить до моїх життєвих планів.

Через якийсь час Луна повернулася на моєму велосипеді.

Я підвівся, прикриваючи очі рукою від вечірнього сонця. Сонце завжди світить яскравіше, перш ніж його поглине океан.

Луна махнула мені рукою, щоб я спускався.

У відповідь я поцілів шишкою в її плече.

— Рексрот.

«Що?» — спитала її вигнута брова. Ця дівчина могла сказати мені тисячі різних речей самими лише бровами. Іноді мені хотілося збрити їх, та й по всьому.

— Я ніколи не залишаюся в боргу. Запам'ятай це, добре?

«Добре», — вона сердито закотила очі.

— Тоді гайда в наш будиночок.

Вона показала на мій велосипед і тупнула ногою.

— Та кинь ти цей дурний велик.

Ми сховалися в будиночку на дереві. Замість подякувати їй (а я знав, що повинен), я витягнув аркуші, які роздрукував заздалегідь, і розклав їх на дерев'яній підлозі між нами. Ми торкалися одне одного теплими спітнілими лобами, дивлячись униз. Я навчав її ненормативної лексики мовою жестів — чого ніколи не зробили б ані її батько, ані її лікар.

— Тут написано, щоб показати слово «хуй» — треба скрутити пальці отак і постукати себе по носу.

Я продемонстрував їй, як це зробити, а тоді перевернув сторінку на інший бік.

— О, дивись. Якщо хочеш послати когось на три літери, можна просто показати середній палець і насупитись. А що, зручно.

Я не дивився на неї, просто відчував, як її лоб притискається до мого.

Хоч Луна дівчинка, проте вона дуже крута. Єдина її вада — часом вона ставить забагато запитань очима. Мама каже, це тому, що Луна дбає про мене. І хоч я не збираюся цього визнавати, однак також дбаю про неї.

Вона поплескала мене по плечу. Я взяв інший аркуш.

— Якщо помахати відкритою долонею з боку підборіддя туди-сюди, це означатиме «шльондра». Слухай, твій тато мене вб'є, якщо колись дізнається, що саме я навчив тебе цього.

Рекомендована література

І де був той розум?..

Розгніваний бог

Жорстокий принц

Мій темний Ромео.
Дорога темного
принца. Книга 1

Кров і попіл. Корона з
позолочених кісток

Війна двох королів

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ